

Súd:	Najvyšší súd SR
Spisová značka:	10Sžso/27/2015
Identifikačné číslo spisu:	2014200005
Dátum vydania rozhodnutia:	24.08.2016
Meno a priezvisko:	JUDr. Zuzana Ďurišová
Funkcia:	sudca
ECLI:	ECLI:SK:NSSR:2016:2014200005.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Zuzany Ďurišovej a členov senátu JUDr. Jany Henčekovej, PhD. a JUDr. Eleny Berthotyovej, PhD., v právnej veci žalobkyne Sociálnej poisťovne - ústredie, so sídlom Ul. 29. augusta 8-10, 813 63 Bratislava, proti žalovanej B.F.B. správcovská, v.o.s., so sídlom Radlinského 50, 921 01 Piešťany, IČO: 36 832 006, správca úpadcu Peak Audio, s.r.o., v konkurze, so sídlom V. P. Tótha 30, 905 01 Senica, IČO: 34 146 822, právne zastúpenej JUDr. Ivanom Beňadikom, advokátom, so sídlom Lamačská cesta 121, 841 03 Bratislava, o určenie popretej pohľadávky za pohľadávku proti podstate, konajúc o odvolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Trnave č. k. 14S/1/2014-51 zo dňa 26. februára 2015, jednomyselne, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Trnave č. k. 14S/1/2014-51 zo dňa 26. februára 2015 p o t v r d z u j e .

Žalobkyňa j e p o v i n n á zaplatiť žalovanej na účet jej advokáta trovy odvolacieho konania z titulu trov právneho zastúpenia vo výške 119,60 €.

Odôvodnenie

Krajský súd napadnutým rozsudkom podľa § 250j ods. 1 zákona č. 99/1963 Zb. Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O. s. p.“) zamietol žalobu ako nedôvodnú.

Podľa právneho názoru krajského súdu, v zmysle § 87 ods. 2 zákona č. 7/2005 Z.z. o konkurze a reštrukturalizácii a o zmene a doplnení niektorých zákonov (ďalej len „zákon č. 7/2005 Z.z.“) v znení účinnom od 01.01.2012, ktorým sa spravuje predmetné konkurzné konanie, a ktorý je v tomto prípade nutné aplikovať ako lex specialis, pohľadávkami proti podstate sú iba také pohľadávky, ktoré zákon č. 7/2005 Z.z. v ust. § 87 ods. 2 za pohľadávky proti podstate výslovne označuje. Ide pritom o taxatívny výpočet pohľadávok proti podstate s uvedeným zákonných podmienok, ktorých splnenie je nevyhnutné, aby bolo možné konkrétnu pohľadávku považovať za pohľadávku proti podstate. Z hľadiska zákonnej definície pohľadávok proti podstate účinnej od 01.01.2012 už teda nie je relevantný iba čas vzniku pohľadávky (ako tomu bolo v prípade verejnoprávnych nárokov v predchádzajúcej právnej úprave

účinné do 31.12.2011), ale rozhodujúca je povaha nároku a splnenie všetkých zákonom požadovaných podmienok. Teda pohľadávkami proti podstate sú preto s účinnosťou od 1.1.2012 iba tie pohľadávky, ktoré sú ako pohľadávky proti podstate taxatívne vymedzené v ust. § 87 ods. 2 zákona č. 7/2005 Z.z., pričom pokiaľ ide o pohľadávky na poistnom na sociálne poistenie, ktoré vznikli po vyhlásení konkurzu, zákon č. 7/2005 Z.z. v tomto ustanovení zakotvuje, že tieto pohľadávky sú pohľadávkami proti podstate iba v prípade, ak súvisia s prevádzkovaním podniku počas konkurzu (§ 87 ods. 2 písm. i) zákona č. 7/2005 Z.z.) alebo súvisia so správou a speňažovaním majetku (§ 87 ods. 2 písm. k) zákona č. 7/2005 Z.z.). V tejto súvislosti krajský súd považoval za potrebné k veci ešte uviesť, že zo systematického ako aj z logického výkladu ust. § 87 ods. 2 zákona č. 7/2005 Z.z. jednoznačne vyplýva, že pohľadávkami proti podstate sú iba také pohľadávky vzniknuté po vyhlásení konkurzu z titulu poistného na sociálne poistenie, ktoré sa vzťahujú k pohľadávkam proti podstate z titulu pracovnoprávných nárokov zamestnancov podľa § 87 ods. 2 písm. g) a h) zákona č. 7/2005 Z.z., t.j. pohľadávkami proti podstate sú iba tie pohľadávky z titulu poistného na sociálne poistenie vzniknuté po vyhlásení konkurzu, ktoré vznikli vo vzťahu k zamestnancom, ktorým správca prideľuje prácu v súvislosti so správou a speňažovaním majetku úpadcu alebo v súvislosti s prevádzkovaním podniku úpadcu. V danom prípade rozhodnutie o vyhlásení konkurzu nadobudlo účinnosť 17.06.2013, pracovný pomer Ing. Z. S. a Ing. F. L. úpadcom bol ukončený k 30.06.2013, pracovný pomer V. Z. s úpadcom bol ukončený k 30.07.2013, pričom išlo o nadbytočných zamestnancov úpadcu, ktorí nevykonávali prácu ani v súvislosti s prevádzkovaním podniku úpadcu (čo okrem iného vyplýva aj zo skutočnosti, že po vyhlásení konkurzu žalovaná neprevádzkuje podnik úpadcu) ani v súvislosti so správou a speňažovaním majetku úpadcu (čo zasa vyplýva zo skutočnosti, že v predmetnom konkurze žalovaná do skončenia pracovných pomerov s uvedenými zamestnancami nespējažovala žiaden majetok úpadcu), keďže majetok úpadcu možno v konkurze začať speňažovať až po konaní prvej schôdze veriteľov na základe udeleného záväzného pokynu príslušného orgánu. Navyše v prípade p. Z. sa jednalo o zamestnankyňu úpadcu, ktorá bola v čase od vyhlásenia konkurzu na majetok úpadcu do skončenia jej pracovného pomeru neprerušene na rodičovskej dovolenke. Za tohto stavu preto pohľadávky z titulu neuhradeného poistného na sociálne poistenie za obdobie jún 2013 a júl 2013 v celkovej výške 2 789,72 €, týkajúce sa týchto nadbytočných zamestnancov úpadcu nesúvisia ani s prevádzkovaním podniku úpadcu počas konkurzu, ani so správou a speňažovaním majetku úpadcu, a teda v žiadnom prípade sa nejedná o pohľadávky proti podstate v zmysle § 87 ods. 2 zákona č. 7/2005 Z.z., ale ide o pohľadávky, ktoré možno v predmetnom konkurznom konaní uplatniť iba prihláškou v súlade s ust. § 28 ods. 3 zákona č. 7/2005 Z.z..

Vzhľadom k vyššie zisteným skutočnostiam krajský súd žalobu ako nedôvodnú zamietol, pričom pokiaľ ide o ďalšiu námietku žalovanej, týkajúcu sa tvrdenia, že žaloba zo strany žalobkyne bola podaná až po uplynutí zákonnej 15-dňovej lehoty (§ 87 ods. 8 zákona č. 7/2005 Z.z.), túto krajský súd nepovažoval za dôvodnú, nakoľko žaloba bola na súd doručená dňa 07.01.2014 faxom a do troch dní bola následne súdu doručená prostredníctvom pošty, t. j. včas. Krajský súd považoval za nedôvodnú aj námietku žalovanej, týkajúcu sa vecnej ako aj miestnej nepríslušnosti tunajšieho súdu.

O náhrade trov konania rozhodol krajský súd podľa § 250k O.s.p. tak, že v konaní procesne úspešnej žalovanej priznal nárok na ich náhradu v celkovej výške 238,50 €, a to titulom trov právneho zastúpenia.

Vo včas podanom odvolaní žalobkyňa navrhla odvolaciemu súdu, aby zmenil rozsudok krajského súdu tak, že súd v konkurznom konaní úpadcu Peak Audio, s. r. o., V. P. Tótha 30, 905 01 Senica, IČO: 34 146 822, č. k. 23K/1/2013 určuje pohľadávky navrhovateľky Sociálnej poisťovne so sídlom v Bratislave vzniknuté z titulu nezaplateného poistného na sociálne poistenie za obdobie jún 2013 vo výške 2 772,97 € a za obdobie júl 2013 vo výške 16,75 €, spolu vo výške 2 789,72 € za pohľadávky proti podstate v zmysle ust. § 87 ods. 2 písm. i) zákona č. 7/2005 Z. z. a žalovanej nepriznáva trovy právneho zastúpenia, prípadne tak, že súd v konkurznom konaní úpadcu Peak Audio, s. r. o., V. P. Tótha 30, 905 01 Senica, IČO: 34 146 822, č. k. 23K/1/2013 určuje pohľadávky navrhovateľky Sociálnej poisťovne so sídlom v Bratislave vzniknuté z titulu nezaplateného poistného na sociálne poistenie za obdobie jún 2013 vo výške 2 772,97 € a za obdobie júl 2013 vo výške 16,75 €, spolu vo výške 2 789,72 € za pohľadávky proti podstate v zmysle ust. § 87 ods. 2 písm. k) zákona č. 7/2005 Z. z. a žalovanej nepriznáva trovy právneho zastúpenia.

Žalobkyňa považuje rozhodnutie krajského súdu za nesprávne a odvolanie odôvodnila tým, že úpadca musel podľa Zákonníka práce prideľovať zamestnancom prácu, a tým pádom sa zamestnanci podieľali na prevádzke podniku úpadcu. Tým, že správca prehlásil, že po vyhlásení konkurzu neprevádzkoval podnik úpadcu, je podľa žalobcu použitím dôkazu opaku potrebné konštatovať, že do vyhlásenia konkurzu, t.j. do 17.06.2013 bol podnik v prevádzke. Zamestnanci úpadcu teda ešte dňa 16.06.2013 riadne vykonávali činnosti súvisiace s prevádzkovaním podniku, avšak už nasledujúci deň po vyhlásení konkurzu nevykonávali nič, pretože im správca výslovne, resp. písomne nepridelil žiadnu prácu, a to napriek skutočnosti, že boli stále ponechaní v pracovnom pomere, za čo im vznikali a narastali pracovnoprávne nároky a z toho vyplývajúce poistné na sociálne poistenie.

Podľa priložených mesačných výkazov poistného a príspevkov za obdobie jún 2013 mzda zamestnanca Ing. F. L. za jún 2013 bola vo výške 8 151,58 € a mzda zamestnanca Ing. Z. S. bola v sume 6 388,39 €. Obaja títo zamestnanci boli zároveň konateľmi spoločnosti. V prípade, že by nevykonávali žiadnu prácu pre úpadcu, resp. žiadnu prácu súvisiacu s jeho predchádzajúcou činnosťou, z akého titulu im správca ako zodpovedná osoba v zmysle § 56 zákona č. 7/2005 Z.z. priznal za celé obdobie mesiaca jún pracovnoprávne nároky vo výške 8 151,58 € a 6 388,39 € (i za predpokladu, že do nich zarátal odstupné).

K poistnému za zamestnankyňu p. V. Z., ktorá mala byť na rodičovskej dovolenke žalobkyňa uvádza, že keďže za mesiac jún bola jej mzda vyčíslená na sumu 0,00 €, aj poistné za jún bolo vo výške 0,00 € a poistné za júl 2013 bolo vyčíslené na sumu 16,75 €. Preto absolútna väčšina predmetných sporných pohľadávok z titulu poistného sa týka vyššie uvedených dvoch zamestnancov - bývalých konateľov spoločnosti.

Ak v rámci konkurzu sa predpokladá predaj majetku tvoriaceho podnik úpadcu, znamená to, že je nanajvýš nepravdepodobné, aby k zastaveniu všetkých činností úpadcu došlo doslova zo dňa na deň, resp. „z večera do rána“, a to s ohľadom na povinnosť správcu zabezpečiť majetok a hodnoty podniku úpadcu tak, aby sa zamedzilo jeho zmenšeniu.

Žalobkyňa má za to, že krajský súd pri svojom rozhodnutí neprihliadal na to, kto za osobu úpadcu zabezpečoval po vyhlásení konkurzu činnosti ako odovzdanie dokladov, účtovníctva, odovzdanie a zabezpečenie skladov, zásob a pod., ktoré je taktiež potrebné považovať za činnosti súvisiace so správou, resp. prevádzkovaním úpadcu. Pritom správca po vyhlásení konkurzu naďalej nechal v zamestnaneckom pomere osoby bývalých konateľov úpadcu. Je teda nevyhnutné predpokladať, že tieto činnosti zabezpečovali práve títo dvaja zamestnanci. Napriek týmto skutočnostiam pre posúdenie charakteru prihlásenej pohľadávky a na rozhodnutie súdu bolo postačujúce prehlásenie správcu o tom, že v prevádzkovaní podniku nepokračoval a zamestnanci, ktorých ponechal v pracovnom pomere nevykonávali prácu v súvislosti so správcou ani v súvislosti so správou a speňažovaním majetku úpadcu.

Žalobkyňa ďalej uviedla, že krajský súd si v rozsudku absolútne osvojil tvrdenie správcu, ktorým považoval zamestnancov za „nadbytočných“, avšak pojem nadbytočný zamestnanec v takom význame ako ho definoval súd a správca (t.j. zamestnanec, ktorému by správca v pozícii zamestnávateľa v zmysle § 56 zákona č. 7/2005 Z.z. nebol povinný prideľovať prácu) slovenský právny poriadok nepozná. Ak správca v postavení zamestnávateľa v súlade s § 56 zákona č. 7/2005 Z.z. po vyhlásení konkurzu ponechal v pracovnom pomere zamestnancov úpadcu, bez ohľadu na to, po akom časovom období s nimi ukončil pracovné pomery, je zodpovedný ako zamestnávateľ za prideľovanie práce zamestnancom a potom nemožno tvrdiť, že práca, ktorú títo zamestnanci vykonávali nesúvisela s prevádzkovaním podniku počas konkurzu, resp. so správou a speňažovaním majetku úpadcu, prípadne tvrdiť, že zamestnanci nevykonávali nijakú prácu, ak im za obdobie kalendárneho mesiaca správca priznal mzdy v sume 8 151,58 € a 6 388,39 €.

Navyše, v zmysle zákona č. 7/2005 Z.z. má správca povinnosť pristupovať k vzniku nákladov konkurzu

s odbornou starostlivosťou. Nemožno ho zbaviť zodpovednosti za neúčelné využívanie zamestnancov a všetkých následkov z toho vyplývajúcich len z dôvodu, že podnik vstúpil do konkurzu. Ak by uvedení zamestnanci a zároveň aj osoby v postavení bývalých konateľov spoločnosti skutočne nemali vykonávať činnosti ako odovzdanie dokladov, účtovníctva, odovzdanie skladov, zásob a pod., ani iné činnosti, ktoré úpadca vykonával pred vyhlásením konkurzu, musel by s nimi správca ukončiť pracovné pomery ihneď ku dňu vyhlásenia konkurzu, nakoľko to by zodpovedalo konaniu správcu s odbornou starostlivosťou, keďže ukončenie pracovných pomerov so zamestnancami je podľa žalobkyne z hľadiska dôsledkov úkonom, ktorý neznesie odklad.

Krajský súd sa napokon vôbec nezaoberal skutočnosťou, ktorá je podľa žalobkyne podstatná, a to akú prácu mali potom vykonávať zamestnanci úpadcu ponechaní v pracovnom pomere, ak im správca za mesiac jún priznal mzdy vo výške 8 151,58 € a 6 388,39 €. Ako bolo uvedené, krajský súd v rozsudku len doslovne prevzal tvrdenie správcu, že v prípade zamestnancov išlo o nadbytočných zamestnancov úpadcu.

Žalobkyňa tak krajský súd postavil do pozície (nielen v tomto konkrétnom prípade, ale v akomkoľvek inom konkurze), že akákoľvek jej snaha o preukázanie súvisu pohľadávok na poistnom za zamestnancov úpadcu vzniknutých po vyhlásení konkurzu bude irelevantná a vopred odsúdená na neúspech, pretože správcovi bude postačovať vyhlásenie, že on podnik neprevádzkuje, žiadneho zamestnanca nepoveril žiadnou prácou, resp. zamestnancov považuje za „nadbytočných“, a to napriek tomu, že ich ponecháva v pracovnom pomere aj po vyhlásení konkurzu. Na základe toho je správca pozbavený akejkolvek zodpovednosti za následky voči Sociálnej poisťovni ako inštitúcii vykonávajúcej sociálne poistenie, ktorej nekonaním správcu narastajú pohľadávky z titulu poistného a z titulu povinnosti vyplatiť garančné dávky aj za pracovnoprávne nároky po vyhlásení konkurzu, nakoľko možno konštatovať, že v absolútnej väčšine prípadov úpadca ani správca zamestnancom mzdy za mesiac, v ktorom bol konkurz vyhlásený nevypláti, konkurznú podstatu tým nezaťažia a túto povinnosť presúvajú na Sociálnu poisťovňu v podobe dávok garančného fondu. Pritom z postavenia správcu konkurznej podstaty priamo vyplýva jeho zainteresovanosť na čo možno najnižšom rozsahu pohľadávok proti podstate, pričom postačí jeho tvrdenie, že o pohľadávku proti podstate nejde.

Žalobkyňa má za to, že ak bolo za zamestnancov úpadcu vyčíslené poistné za obdobie pracovnoprávných nárokov spadajúcich na obdobie po vyhlásení konkurzu, a správca ako zamestnávateľ je v zmysle platných predpisov povinný prideliť zamestnancom prácu, tak potom práca týchto zamestnancov musí súvisieť v zásade s ničím iným ako s prevádzkou podniku, resp. s pokračovaním v niektorých činnostiach, ktoré úpadca vykonával pred vyhlásením konkurzu, príp. so správou majetku úpadcu či s jeho speňažovaním. Ak správca prácu zamestnancom neprideliť, tak v zmysle zákonníka práce tu vznikla prekážka práce na strane zamestnávateľa, za ktorú nesie plnú zodpovednosť správca, nakoľko účelne nevyužíval pracovné sily úpadcu a napriek tomu priznal zamestnancom riadnu odmenu v sumách 8 151,58 € a 6 388,39 € (ktorú vyplátila opäť žalobkyňa formou dávok garančného poistenia). Na základe uvedeného pohľadávka z titulu poistného za obdobie jún 2013 a júl 2013 spĺňa podľa žalobkyne podmienky na zaradenie medzi pohľadávky proti podstate v zmysle § 87 ods. 2 písm. i) event. písm. k) zákona č. 7/2005 Z.z.

Žalobkyňa záverom uviedla, že ak je incidenčné konanie jedným zo základných sporových konaní vyvolaných konkurzom a osoba vo funkcii správcu je povinná konať v rámci konkurzu s odbornou starostlivosťou a rovnako tak pristupovať k možným nákladom konkurzu, a ak sa navyše jedná o konkurz, ktorý súd vyhlásil za malý, potom má za to, že v predmetnom konaní mal konať správca osobne bez právneho zastúpenia. Žalobkyňa považuje za čisto účelové a špekulatívne, ak sa správca, ktorý má k dispozícii tri správcovské kancelárie dal zastupovať advokátom, ktorý je zároveň personálne prepojený na osobu správcu.

Vo vyjadrení k odvolaniu žalobkyne žalovaná navrhla, aby odvolací súd rozsudok krajského súdu ako vecne správny potvrdil a súčasne aby zaviazal žalobkyňu nahradiť žalovanej trovy odvolacieho konania. Podľa názoru žalovanej krajský súd v predmetnom súdnom konaní rozhodol v súlade s platnou právnou

úpravou, keď pri svojom rozhodovaní správne interpretoval príslušné ustanovenia § 87 ods. 2 zákona č. 7/2005 Z.z. upravujúce právny režim pohľadávok proti podstate s účinnosťou od 01.01.2012.

V súvislosti s argumentáciou žalobkyne obsiahnutou v odvolaní a s poukazom na § 88 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z.z. žalovaná uviedla, že správca s odbornou starostlivosťou zhodnotí možnosť pokračovať v prevádzkovaní podniku po vyhlásení konkurzu a podľa okolností ukončí prevádzkovanie podniku alebo pokračuje v prevádzkovaní podniku v súlade s týmto zákonom a inými osobitnými predpismi. Z § 88 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z.z. je pritom zrejmé, že správca môže takéto rozhodnutie urobiť iba v prípade, že v čase vyhlásenia konkurzu na majetok úpadcu je ešte zachovaná prevádzka podniku úpadcu, t.j. že úpadca ešte skutočne vykonáva podnikateľskú činnosť, v ktorej by mohol správca pri splnení zákonných podmienok zakotvených v ust. § 88 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z.z. pokračovať. V danom prípade však úpadca už pred vyhlásením konkurzu nevykonával podnikateľskú činnosť a prevádzka jeho podniku už bola ukončená.

Žalovaná poukazuje aj na zjavnú nesprávnosť tvrdenia žalobkyne o údajnej prevádzke podniku úpadcu do 17.06.2013, ktoré žalobkyňa odvodila, ako uvádza „použitím dôkazu opaku“, z vyjadrenia žalovaného, že po vyhlásení konkurzu neprevádzkuje podnik úpadcu. Žalovanej nie je zrejmé, akým postupom žalobkyňa vyvodila tento svoj záver z predmetného vyjadrenia žalovanej, avšak je toho názoru, že z vyjadrenia žalovanej, že po vyhlásení konkurzu neprevádzkuje podnik úpadcu, nemožno žiadnym logickým postupom dôjsť k záveru, že podnik úpadcu bol pred vyhlásením konkurzu nevyhnutne v prevádzke. Takýto záver totiž v žiadnom prípade logicky nevyplýva z predmetného vyjadrenia žalovanej, keďže uvedeným vyjadrením sa žalovaná žiadnym spôsobom nevyjadrovala k otázke prípadného prevádzkovania podniku úpadcu pred vyhlásením konkurzu. Na základe tohto svojho nesprávneho tvrdenia žalobkyňa následne v odvolaní odvodzuje údajný súvis žalovaných pohľadávok na poisťnom na sociálne poistenie s prevádzkovaním podniku úpadcu po vyhlásení konkurzu, keď okrem iného uvádza, že „je nanajvýš nepravdepodobné, aby k zastaveniu všetkých činností úpadcu došlo doslova zo dňa na deň, resp. z večera do rána“. Zo skutočností uvádzaných žalovanou je pritom zrejmé, že k ukončeniu prevádzky podniku úpadcu došlo ešte pred vyhlásením konkurzu, a preto ani žalovaná objektívne nemohla po vyhlásení konkurzu pokračovať v prevádzkovaní podniku úpadcu.

Keďže v danom prípade žalovaná preukázateľne neprevádzkovala podnik úpadcu po vyhlásení konkurzu, nemôžu byť ani žalované pohľadávky žalobkyne pohľadávkami proti podstate v zmysle § 87 ods. 2 písm. i) zákona č. 7/2005 Z.z., nakoľko tieto pohľadávky logicky nemohli súvisieť s prevádzkovaním podniku počas konkurzu.

Žalovaná ďalej uviedla, že vzhľadom na skutočnosť, že majetok úpadcu možno v konkurze speňažovať až po konaní prvej schôdze veriteľov na základe udeleného záväzného pokynu príslušného orgánu, pričom v predmetnom konkurze sa prvá schôdza veriteľov konala dňa 18.09.2013, t. j. až po skončení pracovných pomerov so všetkými 3 zamestnancami úpadcu, logicky nemôžu pohľadávky na poisťnom na sociálne poistenie týkajúce sa týchto zamestnancov úpadcu súvisieť so speňažovaním majetku úpadcu. Túto skutočnosť pritom nepoprela ani žalobkyňa v podanom odvolaní.

V súvislosti s vyjadrením žalobkyne, že je nevyhnutné predpokladať, že dvaja zamestnanci úpadcu, ktorí boli zároveň konateľmi úpadcu, pravdepodobne zabezpečovali pre žalovaného po vyhlásení konkurzu také činnosti ako odovzdanie dokladov, účtovníctva, zásob a pod., pričom tieto činnosti podľa názoru žalobkyne údajne súvisia so správou majetku, resp. s prevádzkovaním podniku úpadcu, žalovaný uvádza, že pokiaľ aj konatelia úpadcu plnili voči žalovanému ako správcovi povinnosti spojené s poskytnutím súčinnosti, tieto povinnosti plnili z titulu ich funkcie ako štatutárneho orgánu úpadcu, nie v rámci ich pracovného pomeru, čo nepochybne vyplýva z ust. § 74 zákona č. 7/2005 Z.z.. Vzhľadom k tomu nemožno súvislosť pohľadávky na sociálnom poistení, ktorá sa týka výlučne zamestnancov úpadcu, s prevádzkou podniku úpadcu počas konkurzu, resp. so správou a speňažovaním majetku úpadcu odvodzovať od prípadného plnenia povinností štatutárneho orgánu úpadcu v zmysle § 74 zákona č. 7/2005 Z.z.. Okrem toho z vyššie uvedených skutočností je tiež zrejmé, že ani v prípade zabezpečenia uvedených činností konateľmi úpadcu by táto skutočnosť v súvislosti so žalovanými pohľadávkami

žalobcu v žiadnom prípade neznamenala splnenie zákonných podmienok pohľadávok proti podstate v zmysle § 87 ods. 2 písm. i) zákona č. 7/2005 Z.z., resp. v zmysle § 87 ods. 2 písm. k) zákona č. 7/2005 Z.z.

Žalobkyňa v odvolaní uviedla, že krajský súd sa v predmetnom konaní nezaoberal tým, akú prácu mali zamestnanci úpadcu počas konkurzu vykonávať, prečo im žalovaná priznala pracovnoprávne nároky za obdobie jún 2013, resp. júl 2013, ak ich považoval za nadbytočných, a prečo títo nadbytoční zamestnanci boli ponechaní v pracovnom pomere.

V tejto súvislosti má žalovaná za to, že vyššie uvedené skutočnosti boli v danom prípade pre rozhodnutie súdu o žalobkyňou uplatnenom nároku irelevantné. Pre meritórne rozhodnutie súdu o uplatnenom nároku žalobkyne totiž bolo rozhodujúce zistenie, či zamestnanci úpadcu vykonávali po vyhlásení konkurzu prácu v súvislosti s prevádzkovaním podniku úpadcu počas konkurzu v zmysle § 87 ods. 2 písm. i) zákona č. 7/2005 Z.z. v spojitosti s ust. § 88 zákona č. 7/2005 Z.z., resp. so správou a speňažovaním majetku úpadcu v zmysle § 87 ods. 2 písm. k) zákona č. 7/2005 Z.z.

Na tvrdenie žalobkyne, že krajský súd ju údajne postavil do pozície, že akákoľvek jej snaha o preukázanie súvisu žalovaných pohľadávok s prevádzkovaním podniku počas konkurzu, resp. so správou a speňažovaním majetku bude irelevantná a vopred odsúdená na neúspech žalovaná uviedla, že pokiaľ bola žalobkyňa presvedčená o opodstatnenosti ňou podanej žaloby, bolo jej povinnosťou preukázať v predmetnom konaní rozhodujúce skutočnosti, ktoré by svedčili ňou uplatňovanému nároku, avšak žalobkyňa tak v predmetnom konaní neučinila.

Pokiaľ ide o tvrdenia žalobkyne týkajúce sa povinností správcu v súvislosti s pracovnými pomermi zamestnancov úpadcu po vyhlásení konkurzu, žalovaný konštatuje, že z týchto tvrdení možno usudzovať, že žalobkyňa evidentne nemá žiadnu reálnu predstavu o výkone funkcie konkurzného správcu vo vzťahu k pracovným pomerom zamestnancov úpadcu existujúcim ku dňu vyhlásenia konkurzu na majetok úpadcu. V predmetnom konkurznom konaní totiž žalovaná ukončila pracovné pomery s bývalými zamestnancami úpadcu najrýchlejším možným a najmä najhospodárnejším spôsobom, čo jednoznačne vyplýva z nasledovných skutočností. Konkurz na majetok úpadcu Peak Audio, s.r.o. bol vyhlásený dňom 18.06.2013. V ten istý deň žalovaná ako správca písomne vyzval povinné osoby na poskytnutie súčinnosti v zmysle § 74 a § 75 zákona č. 7/2005 Z.z.. Bezodkladne po obdržaní informácie od štatutárneho orgánu dlžníka o existencii 3 pracovných pomerov zamestnancov úpadcu, žalovaná ako správca rozhodla dňa 26.06.2013 o organizačnej zmene spočívajúcej v nadbytočnosti všetkých troch zamestnancov úpadcu. Následne uzavrela dohody o skončení pracovného pomeru s 2 zamestnancami úpadcu ku dňu 30.06.2013 a s poslednou zamestnankyňou úpadcu ukončila pracovný pomer dohodou ku dňu 30.07.2013, keďže táto zamestnankyňa bola na rodičovskej dovolenke a nebolo možné sa s ňou skôr skontaktovať. Všetky vyššie uvedené skutočnosti týkajúce sa skončenia pracovných pomerov so zamestnancami úpadcu pritom žalovaná v predmetnom konaní preukázala relevantnými listinnými dôkazmi.

V súvislosti s uvedeným ukončením pracovných pomerov so zamestnancami úpadcu tiež žalovaná poznamenáva, že išlo o ukončenie pracovných pomerov dvojstranným právnym úkonom, ktorý vyžadoval súhlas dotknutých zamestnancov úpadcu, pričom na základe tohto právneho úkonu došlo k podstatne skoršiemu skončeniu pracovných pomerov zamestnancov úpadcu, ako v prípade skončenia pracovných pomerov druhým možným zákonným spôsobom, t. j. výpoveďou zo strany žalovanej z organizačných dôvodov, a teda aj k vzniku podstatne nižších nákladov konkurznej podstaty z titulu pracovnoprávných nárokov zamestnancov úpadcu. Z uvedených okolností skončenia pracovných pomerov so zamestnancami úpadcu evidentne vyplýva, že v prípade dotknutých zamestnancov úpadcu išlo o nadbytočných zamestnancov, ktorým žalovaná ako správca objektívne nemohla prideliť žiadnu prácu, avšak bola povinná s nimi ukončiť pracovný pomer.

Čo sa týka tvrdenia žalobkyne, že pokiaľ žalovaná ako správca ponechala po vyhlásení konkurzu v pracovnom pomere zamestnancov úpadcu, bolo jej povinnosťou prideliť im prácu, uvádza, že od

momentu odkedy sa žalovaná dozvedela o existencii pracovných pomerov zamestnancov úpadcu do skončenia ich pracovných pomerov (s výnimkou zamestnankyne na rodičovskej dovolenke, ktorej žalovaná ako správca logicky nemohla pridelovať žiadnu prácu) uplynulo iba 5 dní (z toho 3 pracovné dni), t. j. aj keby mala žalovaná možnosť pridelovať týmto dvom zamestnancom prácu (čo však v danom prípade objektívne nemala), mohla by tak logicky urobiť iba 3 dni. V tejto súvislosti sa ako nepochopiteľné javí vyjadrenie žalobkyne o povinnosti „ukončiť pracovné pomery ihneď ku dňu vyhlásenia konkurzu, nakoľko to by zodpovedalo konaniu správcu s odbornou starostlivosťou“. Žalovanej nie je známe, z čoho žalobkyňa pri tomto svojom tvrdení vychádzala a akými právnymi prostriedkami by tento stav žalobkyňa ako konkurzný správca chcela dosiahnuť, avšak je zrejmé, že ku dňu vyhlásenia konkurzu žalovaný nemohol ani len tušiť o existencii akýchkoľvek pracovných pomerov zamestnancov úpadcu a zároveň zo žiadneho právneho predpisu nevyplyva oprávnenie žalovaného ukončiť pracovné pomery zamestnancov úpadcu jednostranne ku dňu vyhlásenia konkurzu. Vzhľadom k vyššie uvedeným špecifikám existencie pracovných pomerov zamestnancov v čase vyhlásenia konkurzu žalovaná ako správca nepochybne ukončila pracovné pomery so zamestnancami úpadcu v objektívne najskoršom možnom termíne a najmä najhospodárnejším možným zákonným spôsobom, keďže im objektívne nemohla pridelovať žiadnu prácu.

Vo vzťahu k namietanej výške pracovnoprávných nárokov zamestnancov úpadcu žalovaná uvádza, že podstatnú časť týchto nárokov predstavuje odstupné, na ktoré mali dotknutí zamestnanci zákonný nárok, pričom pracovnoprávne nároky vo vzťahu k pracovným pomerom zamestnancov úpadcu v období po vyhlásení konkurzu predstavujú iba nepatrnú časť z týchto pracovnoprávných nárokov. Predmetné pracovnoprávne nároky zamestnancov úpadcu však vzhľadom na vyššie uvedené skutočnosti v žiadnom prípade nesúviseli ani s prevádzkovaním podniku počas konkurzu ani so správou a speňažovaním majetku. V súvislosti s otázkou žalobkyne z akého titulu žalovaná za daných okolností priznála zamestnancom úpadcu pracovnoprávne nároky za mesiac jún 2015, žalovaná zdôrazňuje, že na tieto pracovnoprávne nároky vznikol zamestnancom úpadcu zákonný nárok v zmysle príslušných ustanovení Zákonníka práce, pričom žalovaná nemala žiadnu zákonnú možnosť tieto nároky nepriznať. Aj v prípade objektívnej nemožnosti pridelovania práce na strane zamestnávateľa totiž Zákonník práce priznáva zamestnancom pracovnoprávne nároky, a to v rovnakej výške, ako v prípade, keby im zamestnávateľ prideloval prácu. Pokiaľ ide o predmetné pracovnoprávne nároky zamestnancov úpadcu žalovaná podotýka, že tieto sú pohľadávkami proti podstate v zmysle § 87 ods. 2 písm. j) zákona č. 7/2005 Z.z., t. j. najviac do výšky 4-násobku životného minima mesačne.

Žalovaná zároveň rázne odmieta akékoľvek tvrdenia žalobkyne o zodpovednosti žalovanej za účelne nevyužívanie pracovných síl úpadcu. Vzhľadom k tomu, že úpadca po vyhlásení konkurzu už nevykonával žiadnu podnikateľskú činnosť, žalovaná ako správca objektívne nemala možnosť pridelovať zamestnancom úpadcu prácu v rámci ich pracovných pomerov počas vyššie uvedených 3 pracovných dní plynúcich odo dňa, kedy sa o ich pracovných pomeroch dozvedel, do dňa skončenia ich pracovných pomerov. Žalovaná si v predmetnom konkurze v súvislosti s pracovnými pomermi zamestnancov úpadcu riadne splnila svoju povinnosť konať s odbornou starostlivosťou, o čom nepochybne svedčí skutočnosť, že 3 dni po tom, ako sa dozvedela o existencii týchto pracovných pomerov uzavrel s 2 zamestnancami úpadcu dohody o skončení pracovného pomeru (s treťou zamestnankyňou na rodičovskej dovolenke žalovaná uzavrela takúto dohodu bezodkladne po tom, čo sa mu s ňou podarilo skontaktovať). Uvedeným konaním žalovaná maximálnym objektívne možným spôsobom minimalizovala náklady konkurznej podstaty z titulu pracovnoprávných nárokov zamestnancov úpadcu.

Na námietku žalobkyne týkajúcej sa zastúpenia žalovanej žalovaná uvádza, že každý účastník konania bez ohľadu na to, či ide o fyzickú alebo právnickú osobu, má právo dať sa v konaní zastupovať zástupcom, ktorého si zvolí, teda aj správca ako účastník súdneho konania má nepochybne právo dať sa v súdnom konaní zastupovať advokátom, ktorého si zvolí. Konanie žalovanej, ktorá ako účastník v predmetnom súdnom konaní iniciovanom žalobkyňou udelila plnomocestvo advokátovi na zastupovanie, je preto legitímne a úplne súladné s ust. § 24 a § 25 O.s.p.

Najvyšší súd Slovenskej republiky, ako súd odvolací (§ 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 10 ods. 2 O. s. p.), preskúmal napadnutý rozsudok a konanie, ktoré mu predchádzalo (podľa § 246c ods. 1 veta prvá O. s. p. v spojení s § 211 a nasl. O. s. p.) a jednomyseľne dospel k záveru, že odvolanie nie je dôvodné.

Podľa § 250ja ods. 2 O. s. p. odvolací súd rozhodne o odvolaní spravidla bez pojednávania, ak to nie je v rozpore s verejným záujmom. Na prejednanie odvolania nariadi pojednávanie, ak to považuje za potrebné, alebo ak vykonáva dokazovanie.

Odvolací súd nepovažoval za potrebné na prejednanie veci nariaďovať pojednávanie a takýto postup nebol v rozpore s verejným záujmom. Deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený minimálne päť dní vopred na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu Slovenskej republiky www.nsud.sk. Rozsudok bol verejne vyhlásený dňa 24.08.2016 (§ 156 ods. 1 a ods. 3 O. s. p.).

Podľa § 244 ods. 1 O. s. p., v správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy. Súd v správnom súdnictve preskúma rozhodnutia a postupy orgánov verejnej správy predovšetkým v rozsahu a z dôvodov uvedených v žalobe. Rozsahom tvrdení uvedených v žalobe je súd viazaný.

Podľa § 247 ods. 1 O. s. p., podľa ustanovení tejto hlavy sa postupuje v prípadoch, v ktorých fyzická alebo právnická osoba tvrdí, že bola na svojich právach ukrátená rozhodnutím a postupom správneho orgánu, a žiada, aby súd preskúmal zákonnosť tohto rozhodnutia a postupu.

Podľa § 87 ods. 2 zákona č. 7/2005 Z.z. pohľadávky proti všeobecnej podstate sú a uspokojujú sa zo všeobecnej podstaty v tomto poradí:

- a) náklady speňaženia všeobecnej podstaty, rozvrhu a odmena správcu,
- b) právo na vrátenie kaucie zloženej pri popretí pohľadávky veriteľom,
- c) náhrada nevyhnutných výdavkov správcu spojených s vedením konkurzného konania,
- d) výživné pre maloleté deti, na ktoré nárok vznikol po vyhlásení konkurzu a za kalendárny mesiac, v ktorom bol konkurz vyhlásený,
- e) náklady súvisiace so správou konkurznej podstaty a pohľadávky, ktoré vznikli v súvislosti s prevádzkovaním podniku počas konkurzu, vrátane pohľadávok zo zmlúv uzavretých správcom, ak nie sú uvedené v horšom poradí,
- f) odmena likvidátora a zodpovedného zástupcu a náhrada nutných výdavkov za ich činnosť po vyhlásení konkurzu,
- g) mzda zamestnanca a ďalšie nároky zamestnanca z pracovnej zmluvy alebo z dohody o práci vykonávanej mimo pracovného pomeru (ďalej len "pracovnoprávne nároky"), ktoré vznikli po vyhlásení konkurzu a za kalendárny mesiac, v ktorom bol konkurz vyhlásený, v sume určenej správcom alebo vyplývajúcej z dohody medzi zamestnancom a správcom, ktorému správca prideliť prácu v súvislosti so správou konkurznej podstaty,
- h) pracovnoprávne nároky zamestnanca, ktoré vznikli po vyhlásení konkurzu a za kalendárny mesiac, v ktorom bol konkurz vyhlásený, v sume určenej správcom alebo vyplývajúcej z dohody medzi zamestnancom a správcom, ktorému správca prideliť prácu v súvislosti s prevádzkovaním podniku počas konkurzu,
- i) pohľadávky na daniach, poplatkoch, clách, poistnom na zdravotné poistenie, poistnom na sociálne poistenie, príspevkoch na starobné dôchodkové sporenie a príspevkoch na doplnkové dôchodkové sporenie, ktoré vznikli po vyhlásení konkurzu, ak súvisia s prevádzkovaním podniku počas konkurzu,
- j) pracovnoprávne nároky, na ktoré vznikol nárok po vyhlásení konkurzu a za kalendárny mesiac, v ktorom bol konkurz vyhlásený, najviac vo výške štvornásobku životného minima mesačne za každý kalendárny mesiac trvania pracovnoprávneho vzťahu po vyhlásení konkurzu, vrátane kalendárneho mesiaca, v ktorom bol vyhlásený konkurz a kalendárneho mesiaca, v ktorom bol pracovnoprávny vzťah ukončený, pričom toto uspokojenie sa znižuje o plnenia poskytnuté podľa písmen g) a h),
- k) pohľadávky na daniach, poplatkoch, clách, poistnom na zdravotné poistenie, poistnom na sociálne poistenie, príspevkoch na starobné dôchodkové sporenie a príspevkoch na doplnkové dôchodkové sporenie, ktoré vznikli po vyhlásení konkurzu, ak súvisia so správou a speňažovaním majetku,
- l) pohľadávky na peňažných náhradách vyplatených z garančného fondu, ak ide o dávku poskytnutú

zamestnancovi za jeho pracovnoprávne nároky, ktoré sú pohľadávkou proti podstate,
m) ostatné pohľadávky proti podstate, ktoré za pohľadávky proti podstate označuje tento zákon.

Podľa § 28 ods. 1 zákona č. 7/2005 Z.z. pohľadávka, ktorá nie je pohľadávkou proti podstate, sa v konkurze uplatňuje prihláškou.

Z obsahu predloženého súdneho spisu najvyšší súd zistil, že uznesením Okresného súdu Trnava č.k. 23K/1/2013-51 zo dňa 10.06.2013 bol vyhlásený konkurz na majetok dlžníka Peak Audio, s.r.o., so sídlom V. P. Tótha 30, 905 01 Senica, IČO: 34 146 822. Do funkcie konkurzného správcu súd ustanovil žalovanú. Toto uznesenie bolo zverejnené dňa 17.06.2013 v Obchodnom vestníku č. 115/2013, str. 127 - 129. Nakoľko sa konkurzné konanie v zmysle § 14 ods. 3 zákona č. 7/2005 Z.z. začalo zverejnením uznesenia o začatí konkurzného konania v Obchodnom vestníku dňa 17.06.2013, bolo potrebné na toto konanie aplikovať ustanovenia zákona č. 7/2005 Z.z. účinného od 01.01.2012.

Žalobkyňa si podaním zo dňa 4.12.2013, doručeným konkurznému správcovi - žalovanej dňa 9.12.2013, uplatnila ako pohľadávku proti podstate pohľadávku v celkovej výške 2 789,72 € ako pohľadávku z titulu nezaplateného poistného na sociálne poistenie za obdobie jún 2013 vo výške 2 772,97 € a za obdobie júl 2013 vo výške 16,75 €, ktorá vznikla po vyhlásení konkurzu. Išlo o pohľadávky týkajúce sa zamestnancov úpadcu - Ing. F. L. a Ing. Z. S. za obdobie jún 2013 a zamestnankyne úpadcu - V. Z. za mesiac júl 2013, v oboch prípadoch za mesiace, v ktorých žalovaná s uvedenými zamestnancami ukončila pracovný pomer z dôvodu ich nadbytočnosti.

Žalovaná listom zo dňa 18.12.2013, doručeným žalobkyni dňa 23.12.2013, poprela prihlásenú pohľadávku z titulu nezaplateného poistného na sociálne poistenie ako pohľadávku proti podstate čo do právneho dôvodu a čo do výšky v sume 2789,72 €. Žalovaná odôvodnila neuznanie prihlásenej pohľadávky tým, že v zmysle § 87 ods. 2 zákona č. 7/2005 Z.z. v znení účinnom od 01.01.2012 pohľadávkami proti podstate sú iba také pohľadávky, ktoré zákon č. 7/2005 Z.z. v ust. § 87 ods. 2 za pohľadávky proti podstate výslovne označuje. Ide o taxatívny výpočet pohľadávok proti podstate s uvedením zákonných podmienok, ktorých splnenie je nevyhnutné, aby bolo možné konkrétnu pohľadávku považovať za pohľadávku proti podstate. Vzhľadom na to, že uplatnené pohľadávky z titulu poistného na sociálne poistenie vzniknuté po vyhlásení konkurzu nesúvisia s prevádzkovaním podniku počas konkurzu v zmysle § 87 ods. 2 písm. i) zákona č. 7/2005 Z.z. ani so správou a speňažovaním majetku v zmysle § 87 ods. 2 písm. k) zákona č. 7/2005 Z.z., tak nejde o pohľadávky proti podstate taxatívne zakotvené v ustanovení § 87 ods. 2 zákona č. 7/2005 Z.z..

Predmetom preskúmania odvolacieho súdu je rozsudok krajského súdu, ktorým zamietol žalobu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo, najmä z toho pohľadu, či sa krajský súd vysporiadal so všetkými námietkami žalobkyne uplatnenými v žalobe. Po preskúmaní veci sa najvyšší súd stotožňuje so skutkovými závermi krajského súdu v tom rozsahu, ako si ich osvojil krajský súd zo zistení uvedených žalovanou ako aj žalobkyňou, ktoré sú obsiahnuté v spise.

Podľa § 219 ods. 2 O. s. p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Najvyšší súd sa s poukazom na ustanovenie § 219 ods. 2 O. s. p. v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozsudku krajského súdu a konštatuje správnosť dôvodov, na základe ktorých krajský súd rozhodol.

Po preskúmaní napadnutého rozsudku ako aj neuznania prihlásenej pohľadávky proti podstate žalobkyne žalovanou dospel najvyšší súd k rovnakému záveru ako krajský súd, že žalovaná postupovala správne, keď sa pri posudzovaní uplatnených pohľadávok žalobkyne proti podstate riadila ust. § 87 ods. 2 zákona č. 7/2005 Z.z. v znení účinnom od 01.01.2012. Podľa tohto ustanovenia sú pohľadávkami proti podstate iba tie pohľadávky na poistnom na sociálne poistenie, ktoré vznikli po vyhlásení konkurzu, ak súvisia s

prevádzkovaním podniku počas konkurzu (§ 87 ods. 2 písm. i) zákona č. 7/2005 Z.z.) alebo ak súvisia so správou a speňažovaním majetku (§ 87 ods. 2 písm. k) zákona č. 7/2005 Z.z.).

Najvyšší súd uvádza, že v danom prípade úpadca už pred vyhlásením konkurzu nevykonával podnikateľskú činnosť a prevádzka jeho podniku bola ukončená, o čom okrem iného svedčí aj samou žalobkyňou uvádzaná skutočnosť týkajúca sa počtu zamestnancov úpadcu (v máji 2013 úpadca zamestnával 5 zamestnancov z toho 1 zamestnankyňu na rodičovskej dovolenke a v júni 2013 úpadca zamestnával už len 3 zamestnancov z toho 2 konateľov a 1 zamestnankyňu na rodičovskej dovolenke). Už v máji 2013, t. j. pred vyhlásením konkurzu, úpadca ukončil pracovné pomery so zamestnancami zabezpečujúcimi výrobnú prevádzku podniku úpadcu, čo svedčí o faktickom ukončení prevádzky úpadcu ešte pred vyhlásením konkurzu. Keďže v danom prípade žalovaná neprevádzkovala podnik úpadcu po vyhlásení konkurzu, nemôžu byť ani žalované pohľadávky žalobkyne pohľadávkami proti podstate v zmysle § 87 ods. 2 písm. i) zákona č. 7/2005 Z.z., nakoľko tieto pohľadávky nemohli súvisieť s prevádzkovaním podniku počas konkurzu.

Vzhľadom na skutočnosť, že majetok úpadcu možno v konkurze speňažovať až po konaní prvej schôdze veriteľov na základe udeleného záväzného pokynu príslušného orgánu, pričom v predmetnom konkurze sa prvá schôdza veriteľov konala dňa 18.09.2013, t. j. až po skončení pracovných pomerov so všetkými 3 zamestnancami úpadcu, logicky nemôžu pohľadávky na poistnom na sociálne poistenie týkajúce sa týchto zamestnancov úpadcu súvisieť so speňažovaním majetku úpadcu. Túto skutočnosť pritom nepoprela ani žalobkyňa v podanom odvolaní.

S poukazom na uvedené je nesporné, že žalované pohľadávky žalobkyne nemohli súvisieť ani s prevádzkovaním podniku úpadcu počas konkurzu, ani so správou a speňažovaním majetku úpadcu, a teda sa nejedná v prípade týchto pohľadávok o pohľadávky proti podstate v zmysle § 87 ods. 2 písm. i) ani písm. k) zákona č. 7/2005 Z.z. v znení účinnom od 01.01.2012.

Na námietku žalobkyne týkajúcej sa povinností správcu v súvislosti s pracovnými pomermi zamestnancov úpadcu po vyhlásení konkurzu odvolací súd uvádza, že žalovaná po zistení existencie 3 pracovných pomerov zamestnancov úpadcu rozhodla dňa 26.06.2013 (konkurz vyhlásený dňa 17.06.2013) o organizačnej zmene spočívajúcej v nadbytočnosti všetkých troch zamestnancov úpadcu. Následne žalovaná uzavrela s 2 zamestnancami úpadcu dohody o skončení pracovného pomeru ku dňu 30.06.2013 a s poslednou zamestnankyňou úpadcu žalovaná ukončila pracovný pomer dohodou ku dňu 30.07.2013, keďže táto zamestnankyňa bola na rodičovskej dovolenke a nebolo možné sa s ňou skôr skontaktovať. Žalovaná tak v súvislosti s pracovnými pomermi zamestnancov úpadcu riadne plnila svoju povinnosť konať s odbornou starostlivosťou a hneď ako sa dozvedela o existencii týchto pracovných pomerov, uzatvorila so zamestnancami úpadcu dohody o skončení pracovného pomeru. Z uvedeného postupu žalovanej tak vyplýva, že došlo k podstatne skoršiemu skončeniu pracovných pomerov zamestnancov úpadcu ako v prípade skončenia pracovných pomerov výpoveďou zo strany žalovanej z organizačných dôvodov. Uvedeným konaním tak žalovaná minimalizovala náklady konkurznej podstaty z titulu pracovnoprávných nárokov zamestnancov úpadcu.

Odvolací súd k námietke žalobkyne, podľa ktorej ju krajský súd postavil do pozície, že akákoľvek jej snaha o preukázanie súvisu žalovaných pohľadávok s prevádzkovaním podniku počas konkurzu, resp. so speňažovaním majetku bude irelevantná a vopred odsúdená na neúspech uvádza, že žalobkyňa v konaní nepreukázala skutočnosti, ktoré by svedčili tomu, že žalované pohľadávky súvisia s prevádzkovaním podniku počas konkurzu. Naopak, žalovaná v konaní vyvrátila tvrdenie žalobkyne, že žalované pohľadávky súvisia s prevádzkovaním podniku počas konkurzu a svoje tvrdenie aj podložila dôkazmi (rozhodnutie konkurzného správcu o organizačnej zmene č. 1/2013 zo dňa 26.06.2013 a dohody o skončení pracovného pomeru z dôvodu nadbytočnosti zo dňa 26.06.2013, dňa 28.06.2013 a zo dňa 30.07.2013).

Na námietku žalobkyne, že krajský súd sa v predmetnom rozhodnutí nezaoberal tým, akú prácu mali zamestnanci úpadcu počas konkurzu vykonávať a prečo im žalovaná priznala pracovnoprávne nároky za

obdobie jún 2013, resp. júl 2013, ak ich považovala za nadbytočných odvolací súd uvádza, že vyššie uvedené skutočnosti boli v danom prípade pre rozhodnutie súdu o žalobkyňou uplatnenom nároku irelevantné. Pre meritórne rozhodnutie súdu o uplatnenom nároku žalobkyne totiž bolo rozhodujúce zistenie, či zamestnanci úpadcu vykonávali po vyhlásení konkurzu prácu v súvislosti s prevádzkovaním podniku úpadcu počas konkurzu v zmysle § 87 ods. 2 písm. i) zákona č. 7/2005 Z.z. v spojitosti s ust. § 88 zákona č. 7/2005 Z.z., resp. so správou a speňažovaním majetku úpadcu v zmysle § 87 ods. 2 písm. k) zákona č. 7/2005 Z.z.

Na námietku žalobkyne týkajúcej sa zaplata trov právneho zastúpenia žalovanej, ktorá je personálne zložená z troch osôb s riadnym právnickým vzdelaním, najvyšší súd uvádza, že účastník konania nemusí svoje práva a povinnosti v súdnom konaní vykonávať osobne a každý účastník konania bez ohľadu na to či ide o fyzickú alebo právnickú osobu, má právo sa dať v konaní zastupovať zástupcom, ktorého si zvolí. Z uvedeného dôvodu je konanie žalovanej, ktorá sa dala ako účastník konania v predmetnom konaní zastúpiť advokátom, v súlade so zákonom (§ 24 a § 25 O. s. p.).

Po preskúmaní podaného odvolania najvyšší súd konštatuje, že s právnymi námietkami odvolateľky sa súd prvého stupňa v rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na odvolacom súde, a preto námietky uvedené v odvolaní vyhodnotil najvyšší súd ako bezpredmetné, ktoré neboli spôsobilé spochybniť vecnú správnosť rozhodnutia.

S poukazom na uvedené najvyšší súd podľa § 250ja ods. 3 veta druhá O. s. p. v spojení s § 219 ods. 1 O. s. p. napadnutý rozsudok Krajského súdu v Trnave potvrdil ako vecne správny.

O trovách odvolacieho konania rozhodol Najvyšší súd Slovenskej republiky podľa § 250k ods. 1 O.s.p. v spojení s § 224 ods. 1 O.s.p. a § 246c O.s.p. tak, že úspešnej žalovanej priznal náhradu trov odvolacieho konania z titulu trov právneho zastúpenia tak ako si ich vyčísľila, za 1 úkon právnej služby - písomné vyjadrenie k odvolaniu žalobkyne vo výške 111,21 € + režijný paušál vo výške 8,39 € v celkovej výške 119,60 €. Prisúdenú náhradu je žalobkyňa povinná zaplatiť na účet advokáta žalovanej (§ 149 ods. 1 O.s.p.).

S poukazom na ustanovenie § 492 ods. 2 zákona č. 162/2015 Z. z. Správny súdny poriadok postupoval odvolací súd v konaní podľa predpisov účinných do 30.06.2016 (zákona č. 99/1963 Zb. Občiansky súdny poriadok).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku n i e j e prípustný opravný prostriedok.